

**de strijd
tegen haat**

de strijd tegen haat

een handboek voor Joden in een belegerde samenleving

Melanie Phillips

Colofon

De strijd tegen haat

Een handboek voor Joden in een belegerde samenleving

Melanie Phillips

Oorspronkelijk verschenen in de Verenigde Staten onder de titel: *Fighting the Hate: A Handbook for Jews Under Siege*, uitgegeven door Wicked Son Books, een imprint van Post Hill Press. Copyright ©2026 Melanie Phillips. Alle rechten voorbehouden.

Nederlandse editie ©2026 Scholten Uitgeverij B.V.

Alle rechten voorbehouden.

Vertaling: Stef de Jong

Omslag: Levi Reinds

Binnenwerk: Piet Versteeg

Eerste druk, oktober 2026

ISBN: 9789083743714

NUR: 716/740

www.scholtenuitgeverij.nl

info@scholtenuitgeverij.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Daarnaast mag geen enkel deel van deze uitgave worden gebruikt voor het trainen of ontwikkelen van systemen voor kunstmatige intelligentie zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Aan iedereen die het Joodse volk verdedigt,

חזק חזק ונתחזק

Wees sterk, wees sterk, en laten we elkaar kracht geven.

INHOUD

Voorwoord: Roger F.G. van Oordt	9
Hoofdstuk 1: Wat is er gebeurd?	11
Hoofdstuk 2: Algemene principes	25
Hoofdstuk 3: Laten we eens naar de details kijken	45
Hoofdstuk 4: Verzamel sterke argumenten	69
Hoofdstuk 5: Onderwijs jezelf	77
Hoofdstuk 6: Omgaan met bijzondere uitdagingen	99
Hoofdstuk 7: Reacties vanuit de gemeenschap	119
Hoofdstuk 8: Kernprincipes voor een effectief weerwoord	133
Conclusie	137
Eindnoten	139
Dankwoord	149
Over de auteur	151

VOORWOORD

Het boek van Melanie Phillips dat voor u ligt, biedt handvatten voor de strijd tegen de haatcampagne die sinds 7 oktober 2023 tegen het Joodse volk in en buiten Israël wordt gevoerd. Op die dag vond in Israël de grootste pogrom sinds de Holocaust plaats, waarbij 1200 Joden werden vermoord en velen gewond raakten of werden gegijzeld.

Een gebeurtenis waarbij al binnen een week de feiten werden omgedraaid en Israël in plaats van Hamas en zijn handlangers werd beschuldigd van geweld en genocide.

Zoals Gert-Jan Segers zei naar aanleiding van de Jodenjacht op Macabi-supporters in Amsterdam in de nacht van 7 op 8 november 2024: “Het is pas echt antisemitisme als de Joden zelf de schuld krijgen van de Jodenhaat.”

Deze omkering van dader en slachtoffer is de ultieme uiting van een onverklaarbare miskenning van de feiten.

Een ontwikkeling van demonisering van het Joodse volk door degenen die hen haten, is al sinds de oprichting van de staat Israël in 1948 aan de gang. Jodenhaat steekt in de hele geschiedenis sinds de uittocht uit Egypte 3400 jaar geleden telkens weer de kop op. Het lijkt erop dat de wereldse geesten het niet kunnen verdragen dat het Joodse volk leeft en overleeft.

7 oktober 2023 vormt een belangrijk keerpunt. Tot die tijd openbaarde de haat zich voornamelijk tegen het Joodse volk in Israël. Maar sinds die tijd is wereldwijd de haat tegen het Joodse volk, die eigenlijk altijd

al onder de oppervlakte aanwezig was, massaal naar boven gekomen. Gevoed door de propagandamachines van leugen en bedrog is de westerse samenleving overspoeld met haat tegen Israël en tegen eenieder die een band heeft met Israël.

Joden in West-Europa verbergen hun identiteit om niet direct een paria te worden. Als ze toch als zodanig worden herkend, moeten ze zich verantwoorden dat ze geen zionist zijn en de zogenaamde genocide op de Gazanen veroordelen. Maar veilig zijn ze dan ook niet meer. Ze worden regelmatig buitengesloten.

Melanie Phillips gaat met concrete voorbeelden in op hoe Joden in de westerse wereld weerbaar kunnen zijn tegen al het verbale geweld tegen Israël. Als journalist en publicist strijdt zij voor de feiten rondom Israël. Haar artikelen hebben altijd diepgang en helpen ons om dichter bij de waarheid rondom Israël te komen.

In januari 2026 publiceerde zij in haar moedertaal *Fighting the Hate*. Een boek dat in de eerste plaats is geschreven voor Joden uit de westerse wereld om niet wanhopig te worden maar weerbaar te zijn. Echter toen ik haar boek las, realiseerde ik me dat het belangrijk leesvoer is voor iedereen met een hart voor het Joodse volk en Israël. Antwoorden die Melanie Phillips geeft op valse beschuldigingen en uitsluiting zijn niet alleen geschikt voor het Joodse volk maar voor eenieder die zich het lot van Israël en het Joodse volk aantrekt. Want dezelfde uitsluiting die op hen wordt toegepast, geldt voor eenieder die de waarheid rondom Israël omarmt.

Als Europa haar Joodse burgers niet wil beschermen en Israël de rug toekent, zal dat haar eigen lot bepalen. Israël zal echter leven.

Roger F.G. van Oordt

Honorair Consul Israël

HOOFDSTUK 1

WAT IS ER GEBEURD?

* * * *

Hoe moet de Joodse wereld zich verzetten tegen de waanzin die het Westen in zijn greep houdt sinds de door Hamas gepleegde gruweldaden in Israël op 7 oktober 2023? Hoe ga je om met een beschaving die voor je ogen instort? Joden in de diaspora kampen momenteel met een crisis van legitimiteit en acceptatie die qua aard en omvang ongekend is, zelfs naar de maatstaven van hun unieke, door tegenslagen geteisterde geschiedenis.

Hoewel ze de afgelopen twee millennia in het ene na het andere land zijn vervolgd en vermoord, hebben ze nog nooit te maken gehad met gelijktijdige aanvallen op verschillende continenten, zoals nu het geval is.

Het startschot voor deze campagne van demonisering en aanvallen tegen Israël en de Joden in de diaspora werd gegeven door de grootste en meest barbaarse afzonderlijke aanval op het Joodse volk sinds de Holocaust: de slachting van zo'n 1.200 vrouwen, kinderen en mannen in het zuiden van Israël en de ontvoering van meer dan 250 gijzelaars op 7 oktober 2023.

Tijdens de oorlog die daarop volgde, voerden islamitische groeperingen en extreemlinks een gezamenlijke en spectaculaire succesvolle poging om de westerse publieke opinie te manipuleren door het delegitimeren van Israël. Zij deden dat via een onstuitbare en overweldigende stroom van leugens en verdraaiingen. Dat alles diende als middel om de uiteindelijke vernietiging van Israël en de Joodse gemeenschap in de wereld te bewerkstelligen.

Joden in Groot-Brittannië, Amerika, Canada, Australië en elders zijn fysiek aangevallen, beschuldigd van het vermoorden van baby's, mishandeld in restaurants, uitgesloten van sport- en culturele evenementen en sociaal en professioneel verstoten. Bijna elke dag werden er nieuwe bloedbeschuldigingen verzonnen waarin Israël van monsterlijk gedrag werd beticht. De beschuldigingen vermenigvuldigden zich, men beweerde dat Israël verantwoordelijk was voor hongersnood en uithongering in Gaza, vastbesloten was genocide te plegen en moedwillig Gazaanse burgers doodde. Ondanks duidelijk bewijs dat dit grove leugens waren, werden ze op grote schaal geloofd en kregen ze de status van vaststaand feit.

In Amerika is de steun voor Israël als een baksteen gedaald. Joden worden belasterd en aangevallen. Joodse studenten op campussen aan beide zijden van de Atlantische Oceaan worden geconfronteerd met wijdverbreide intimidatie en mishandeling. De Palestijnse vlag, die door veel Joden wordt beschouwd als vergelijkbaar met het nazihaakencruis omdat het symbool staat voor een beweging die de Joodse nationale identiteit en geschiedenis wil uitwissen, is een merklogo geworden dat op muren, straatlantaarns, kleding en andere voorwerpen wordt getoond. In Groot-Brittannië worden Joodse patiënten die medische behandeling zoeken steeds nerveuzer om gebruik te maken van de National Health Service, omdat veel medisch en verplegend personeel dit symbool op hun uniformen draagt.

In plaats van deze opruiende sfeer te temperen, hebben politieke leiders in Groot-Brittannië, Europa en Australië de vlammen nog verder aangewakkerd door de valse beschuldigingen van gewetenloos Israëlisch gedrag te herhalen. Zelfs als het beschikbare bewijs suggereerde dat het tegenovergestelde het geval was.

In Amerika, waar de politieke situatie sinds de komst van Donald Trump in het Witte Huis ingrijpend is veranderd, voelen Joden zich ook steeds onveiliger. In een artikel van het American Jewish Committee over de *2024 Survey of American Jewish Opinion* werden de gevolgen van de aanslag van 7 oktober beschreven. Daarin stond:

“Meer dan de helft ... zei dat ze vermeden met anderen over de oorlog tussen Israël en Hamas te praten en [bijna de helft] zei dat ze zich onveilig voelden om hun mening over Israël op sociale media te delen. Meer dan één op de tien ... volwassenen zei dat zij sinds 7 oktober een vriendschap of relatie met iemand hebben beëindigd omdat diegene antisemitische opvattingen had geuit. Zevenentwintig procent ... zei dat ze sinds het begin van de oorlog hun Joodse identiteit verborgen houden of ervoor kiezen deze niet bekend te maken wanneer zij nieuwe mensen ontmoeten. En tussen de zeven en veertien procent zei dat ze hebben overwogen naar een ander land te verhuizen vanwege antisemitisme.”

De krachten die betrokken zijn bij deze aanval op Israël en de Joden zijn enorm, wereldwijd, zeer georganiseerd en bovenmatig gefinancierd. Per definitie kan antisemitisme, dat is gebaseerd op een irrationele en paranoïde haat tegen Joden die diep verankerd is in de westerse cultuur, niet worden aangepakt met feiten en bewijs. Het aantal moslims in het Westen dat vastbesloten is het te veroveren voor de islam en die deze aanval beramen, neemt ook exponentieel toe. Zo groeit er dus een fatalistische houding die suggereert dat er geen bestaansrecht meer is voor de westerse beschaving en voor de Joden van de diaspora.

Na de publicatie in januari 2025 van mijn boek, *The Builder's Stone: How Jews and Christians Built the West—and Why Only They Can Save It* (De steen van de bouwer: hoe Joden en christenen de westerse beschaving bouwden – en waarom alleen zij die beschaving kunnen redden), bezocht ik Amerika, Australië en Groot-Brittannië om het te promoten. In alle drie de landen sprak ik bij bijeenkomst na bijeenkomst met Joden die bijna verstomd waren door de angstaanjagende haat en irrationaliteit die zich overal om hen heen ontvouwde.

De omvang en aard van deze stortvloed aan haat bracht hen ernstig in verwarring. Ze gingen twijfelen aan hun eigen grip op de werkelijkheid. Het leek alsof de hele liberale wereld unaniem was in het veroordelen en demoniseren van Israël. Was er ook maar iets van waar, vroegen ze zich af. Hoe konden ze allemaal onwaar zijn als iedereen hetzelfde zei? Niet alleen de reguliere media stelden dat, ook geres-

pecteerde internationale instanties zoals de Verenigde Naties en de Wereldgezondheidsorganisatie, internationale rechtbanken zoals het Internationaal Strafhof en het Internationaal Gerechtshof, grote humanitaire niet-gouvernementele organisaties zoals Amnesty International, Human Rights Watch en Artsen zonder Grenzen, en de regeringen van landen zoals Groot-Brittannië, Frankrijk, Canada en Australië. Was het echt mogelijk dat zij allemaal ongelijk hadden en Israël gelijk?

Tegelijkertijd kwam ik in alle drie de landen Joden tegen die vinden dat wat er gebeurt niet iets is om je al te veel zorgen over te maken. Voor die Joden die meestal in Joodse wijken wonen, voornamelijk Joodse vrienden en collega's hebben, of zich zo vervreemd voelen van Israël dat de lastercampagne tegen de Joodse staat – die in Groot-Brittannië zo alomtegenwoordig is – nauwelijks op hun radar verschijnt, is het nog steeds mogelijk om in een bubbel van relatieve rust te leven. Er zijn ook veel Joden die de progressieve ideologieën aanhangen die de waanzin tegen Israël aanwakkeren. Zij zien per definitie niets verkeerd, behalve het gedrag van Israël, aan wiens luidruchtige veroordeling zij gretig hun stem toevoegen.

Zelfs onder de Joden die geschokt zijn door de haat die is losgebarsten, zijn er die Israël de schuld geven van hun benarde situatie. Zij beweren dat de Israëlische premier Benjamin Netanyahu de oorlog in Gaza, die in het Westen zoveel vijandigheid heeft aangewakkerd, alleen maar heeft voortgezet om aan de macht te blijven. Om soortgelijke redenen beweren ze dat hij de agressieve agenda van zijn 'extremistische' ministers Bezalel Smotrich en Itamar Ben-Gvir heeft gevolgd om te voorkomen dat zijn coalitieregering uit elkaar valt.

Andere Joden in de diaspora hebben hun bezorgdheid over de golf van haat tegen hen afgehandeld door te zeggen dat het allemaal wel overwaait, dat dit elke keer gebeurt als er oorlog is in Gaza, en dat we dit allemaal al eens eerder hebben meegemaakt. Anderen hebben hierop gereageerd door op te merken dat dezelfde vreselijke culturele blindheid kenmerkend was voor de Joden in nazi-Duitsland en hun doodvonnis betekende. Ze werden overspoeld door de Holocaust als gevolg van hun waanidee dat hun mede-Duitsers hen als gelijkwaardig beschouwden. Velen vrezen nu dat de geschiedenis zich herhaalt.

WAT IS ER GEBEURD?

De verschillen tussen al deze groepen Joden zijn schrijnend. Er is veel vijandigheid tussen liberalen die Netanyahu de schuld geven en conservatieven die Hamas en Iran de schuld geven; tussen Joodse leiders die verlamd zijn door angst en verdeeldheid en de gemeenschappen die zij leiden en hen ervan beschuldigen de verdediging van het Joodse volk te hebben opgegeven; en tussen Joden die geloven dat zij een verbond moeten aangaan met elke groep die de islamisering van het Westen bestrijdt en degenen die fel de grens trekken tegen het bundelen van krachten met extreem rechtse of neonazistische extremisten.

Wat de verschillende Joodse gemeenschappen in alle drie de landen het meest teistert, is een diep gevoel van desoriëntatie en ont-heemding. Hun acceptatie als Amerikanen, Australiërs of Britten, die zo velen als vanzelfsprekend beschouwden, is nu als een bom in hun gezicht ontploft. Nu ze ontdekken dat deze acceptatie in feite altijd al een illusie was, zijn ze de weg kwijtgeraakt.

In Australië was dit een bijzonder harde klap. De daaruit voortvloeiende angst en desoriëntatie zijn dan ook bijzonder ernstig. Dit komt doordat Australische Joden, in tegenstelling tot andere Joden in de diaspora, zich altijd zeer veilig voelden over hun acceptatie als Australiërs. De Australische samenleving was vrijwel vrij van het soort beleefde sociale minachting voor Joden dat in Groot-Brittannië altijd aanwezig was. Australië kent niet de antisemitische onrust zoals in Frankrijk aan het einde van de negentiende eeuw. Die onrust maakte de seculiere Theodor Herzl tot een zionist. Antisemitische onrust die de afgelopen jaren in het hele Westen zo ernstig is toegenomen. Zelfs in Amerika, dat bekend staat als een smeltkroes voor Amerikanen met een dubbele identiteit, hebben Joden nooit het instinct verloren om zich ter bescherming aan te passen aan de heersende sociale trends die voortkwamen uit de Angelsaksische protestantse cultuur waarop Amerika is gegrondvest, net zoals ze dat deden met latere post-Bijbelse seculiere ideologieën over ras en geslacht die het dominante culturele narratief werden.

Omdat ze nooit te maken hebben gehad met de permanente mate van op zijn minst laag niveau antisemitisme waarvan vooral de Britse

Joden zich altijd ongemakkelijk bewust zijn geweest, waren Australische Joden niet alleen ontzet maar ook verbijsterd door de uitbarsting van anti-Israëlsche en anti-Joodse hysterie die losbarstte na de gruweldaden van 7 oktober. Toen ze twee dagen na de aanval op Israël demonstranten zagen die moorddadige obsceniteiten over de Joden schreeuwden tijdens een bijeenkomst buiten het iconische Sydney Opera House, waren ze verbijsterd. Terwijl de regering-Labour van premier Anthony Albanese de opruiing voortdurend aanwakkerde door lasterlijke leugens te herhalen over vermeende mensenrechtenschendingen door Israël in Gaza, groeide de ontzetting bij de overwegend zionistische Joden in Australië. Voor het eerst voelden ze zich geïsoleerd en bedreigd in hun eigen land.

Er zou nog veel erger volgen. Niet alleen werden synagogen met brandbommen bestookt, maar in december 2025 werden veertien Joden en een gepensioneerde politieagent vermoord en raakten veertig anderen gewond toen twee islamistische schutters het vuur openden tijdens een Chanoekaviering op Bondi Beach in Sydney. Toen ik eerder dit jaar Melbourne en Sydney bezocht, werden de gemeenschapsbijeenkomsten zwaar bewaakt en tickethouders vooraf gecontroleerd aan de hand van lijsten met bekende onruststokers. In Brisbane, toen mijn gastheren op zoek waren naar een grotere zaal voor mijn lezing, wezen zes locaties, waaronder de Queensland Cricketers' Club, hen af met het argument dat ze geen Joodse evenementen wilden organiseren – of dat nu was uit vrees voor de veiligheid of uit ideologische overtuiging, was niet duidelijk. Vroeger leefden we nooit zo, vertelden de Australische Joden me, terwijl ze ongelovig hun hoofd schudden. Voorheen genoten ze van de meest ontspannen en relaxte culturele levensstijl, nu voelde het alsof ze onder belegering leven.

In Groot-Brittannië voelde de Joodse gemeenschap zich op dezelfde manier verraden door de regering-Labour van Sir Keir Starmer, die dezelfde leugens en opruiende taal herhaalde. Veel Londense Joden waren bang om zich op zaterdag in het centrum van Londen te wagen vanwege de agressieve en intimiderende pro-Gaza-demonstraties, waarbij de politie vrijwel niets deed om criminele leuzen te voorkomen

WAT IS ER GEBEURD?

waarin werd bedreigd Israël te vernietigen, een wereldwijde intifada te ontketen en Joden te vermoorden.

In het begin van de jaren 2000 kregen Britse Joden een ongemakkelijke en maar al te vooruitziende wake-up call over hun verslechterende positie. Israël probeerde de Tweede Intifada te onderdrukken. Tijdens deze intifada werden meer dan 1.300 Israëli's vermoord. De intifada leidde tot een mate van demonisering van Israël en openlijk antisemitisme die een aantal Britse Joden deed beseffen dat ze in een schijnwereld hadden geleefd. In schokkende tegenspraak met wat ze zichzelf zo dwaas hadden wijsgemaakt, merkten ze op dat het antisemitisme helemaal niet was verdwenen. Het had slechts een pauze van vijftig jaar genomen na de ontdekking van de nazivernietigingskampen. Nu was het terug.

Tot de gruweldaden van 7 oktober 2023 de wereld op zijn kop zetten, voelden Amerikaanse Joden zich grotendeels immuun voor deze onrust. Deze Joden zagen de toenemende politieke macht van moslimgemeenschappen in Groot-Brittannië en Europa. Een groot aantal gemeenschappen weigerden te integreren. Ze verwachtten dat Groot-Brittannië en Europa islamitisch zouden worden. De Amerikaanse Joden vroegen zich af hoelang het zou duren voordat Britse en Europese Joden zich bewust zouden worden van het gevaar waarin ze verkeerden en deze landen zouden verlaten die voor hen steeds gevaarlijker werden.

In Groot-Brittannië werd Israël op dat moment vooral gedemoniseerd door de niet-moslimprogressieve linkerkant, met daarnaast ook enige steun van rechts. Het kwam bij de meeste Amerikaanse Joden niet op dat soortgelijke krachten zich in hun eigen samenleving aan het vormen waren en dat zij zelf binnenkort voor een soortgelijk dilemma zouden kunnen komen te staan. Omdat ze dachten dat wat er in Groot-Brittannië en Europa gebeurde niets met hen te maken had, geloofden ze dat ze zich in de veiligste en meest welwillende omgeving voor Joden op aarde bevonden.

Dit gevoel van onschendbaarheid hield zelfs stand nadat de Council on American-Islamic Relations in de rechtszaak tegen de Holy Land

Foundation in 2008 als medeplichtige was aangeklaagd. Tijdens dit proces, waarin bewijs aan het licht kwam van de banden tussen de stichting en Hamas, werden vijf van haar leiders veroordeeld voor terreur, witwassen en belastingfraude. Zelfs na het bloedbad in 2018 in de synagoge Tree of Life in Pittsburgh, waarbij elf gelovigen werden vermoord door een blanke aanhanger van blanke suprematie, bleven de meeste Amerikaanse Joden onverstoorbaar over de gevolgen voor hun eigen veiligheid en die van Amerika. Ook waren de meeste Amerikaanse Joden niet bijzonder gehecht aan of geïnteresseerd in Israël. Het naleven van religieuze voorschriften was onder hen een zaak van een kleine minderheid. De meerderheid identificeerde zich echter met en was vooral bezig met progressieve ideologische kwesties zoals abortus en identiteitspolitiek rond ras, seksualiteit en gender. Ze waren in de eerste plaats Amerikanen; hun Joodse identiteit was een bijkomstigheid, grotendeels beperkt tot kenmerkende en zeer selectieve culturele uitingen, zoals het gebruik van Jiddische woorden en uitdrukkingen als “bubbele” (een koosnaampje) of het eten van Joodse lekkernijen zoals lox en bagels of blintzes.

De meeste Britse Joden deden eveneens alle zorgen over binnenlands moslimextremisme af als paniekzaaijerij. Nadat de Tweede Intifada in Israël in 2005 eindelijk was onderdrukt, schoven Britse Joden de onwelkome ontdekking die ze hadden gedaan over hun plaats in Groot-Brittannië bijna twee decennia lang naar de achtergrond. Hun leiders voerden campagne tegen ‘islamofobie’ op grond van het argument dat dit gelijk stond aan antisemitisme.

Hoe goed geïnformeerd sommigen van hen in die jaren ook waren, weinigen in Groot-Brittannië of Amerika hadden de monsterlijke reactie in het hele Westen op de gruweldaden van 7 oktober in Israël kunnen voorzien. Weinigen hadden zich kunnen voorstellen in hoeverre aantoonbaar valse of belachelijke beweringen over Israël, niet alleen geaccepteerd zouden worden, maar ook totaal ongevoelig zouden zijn voor logica, bewijs of welke vorm van kritiek op basis van de werkelijkheid dan ook. Weinigen hadden de nachtmerrieachtige jacht op Joden kunnen voorzien die in bepaalde westerse steden plaatsvond. Weinigen

WAT IS ER GEBEURD?

gen hadden kunnen geloven hoe de politie en de universiteitsautoriteiten zich afzijdig zouden houden van de ophitsing tegen Joden op straat en op campussen, onder het mom van de noodzaak om de vrijheid van meningsuiting te verdedigen.

In Amerika hadden maar weinigen zich de golf van aanslagen kunnen voorstellen, waaronder de brandbomaanslag op Joden tijdens een gemeenschapsevenement in Boulder, Colorado, in juni 2025 door een moslim die “alle zionisten” wilde doden. Of de aanslag enkele weken eerder op twee medewerkers van de Israëlische ambassade buiten het Capital Jewish Museum in Washington DC door een man die online een bericht had geplaatst dat hij “elke Israëliër van achttien jaar en ouder wilde vernietigen”. Of de menigte die in november 2025 de synagoge Park East in Manhattan bestormde onder het scanderen van pro-intifadaslogans en het roepen van scheldwoorden naar Joden die binnenkwamen voor een bijeenkomst waar informatie werd verstrekt over emigratie naar Israël.

In Groot-Brittannië hadden maar weinigen de gruweldaad op Jom Kippoer 2025 voorzien, toen een moslim een synagoge in Manchester aanviel en twee gelovigen doodde. Het was de eerste keer dat Britse Joden tijdens het gebed werden vermoord sinds ze in de achttiende eeuw weer tot Groot-Brittannië werden toegelaten, nadat ze in 1290 waren verdreven.

Het leek de verbijsterde en angstige Joden alsof hun samenleving was vervallen in een soort waanzin die was ingebed in de universiteiten en op enkele uitzonderingen na niet werd betwist door de media of enige officiële autoriteit. Bijna niemand in het openbare leven noemde de leugens die over Israël werden verteld bij hun naam. Integendeel, politieke en culturele leiders herhaalden ze zelf herhaaldelijk. De taal werd gekaapt. ‘Zionist’ werd synoniem met ‘nazi’. ‘Genocide’ werd niet langer gezien als het doel van Hamas, Hezbollah en Iran, die allemaal herhaaldelijk hadden gezworen Israël en de Joden uit te roeien. In plaats daarvan werd Israël op groteske wijze beschuldigd van genocide, louter omdat het oorlog voerde tegen zijn potentiële vernietigers.

De meest rechtvaardige en essentiële oorlog werd geherdefinieerd als een gruwelijke misdaad tegen de menselijkheid.

Aangezien Israël en het zionisme als kwaadaardig werden afgeschilderd, was het logisch dat ook hun aanhangers als kwaadaardig zouden worden afgeschilderd. En aangezien zo'n tachtig procent van de Joden in Groot-Brittannië en Amerika zich als zionist beschouwt of zegt dat zijn betrokkenheid bij Israël een essentieel of belangrijk onderdeel vormt van wat het voor hem betekent om Joods te zijn, maakte dit van elke Jood een doelwit. Joden ontdekten tot hun schrik dat deze waanzin nu ook door grote delen van de hoger opgeleide klassen als onbetwistbaar feit werd beschouwd. In Groot-Brittannië was er nauwelijks een beroepsgroep of instelling te vinden waar de meerderheid niet geloofde dat Israël in Gaza de controle kwijt was en op willekeurige wijze grote aantallen onschuldigen doodde of uithongerde.

Het obsessieve karakter van dit alles, de enorme omvang en frequentie van deze beschuldigingen, en de manier waarop ze in bijna elk aspect van het dagelijks leven hun weg vonden op een wijze die geen enkel verband hield met het Midden-Oosten, creëerde in de Joodse gemeenschap het gevoel onder een aanhoudende en nachtmerrieachtige aanval te staan. Voor veel Joden in de diaspora is het leven onder belegering de norm geworden. Ze verbergen herkenbare symbolen zoals Davidsterkettingen of de uniformemblemen van hun Joodse scholen. Bij synagogen, Joodse organisaties en Joodse evenementen staan bewakers bij de ingang. In Groot-Brittannië zijn sommige Joodse scholen beveiligd met prikkeldraad. Veel studenten op de campus ontdekten er niet aan geconfronteerd te worden met geïnstitutionaliseerde anti-Israëliëse en anti-Joodse opruiing. Sommigen hebben daarom besloten om colleges te mijden. Anderen hebben besloten dat het het veiligst is om nooit met iemand in gesprek te gaan over Israël of Palestina. Ondertussen is het standaardprocedure geworden voor Joodse studenten om de locaties, data en tijden van hun bijeenkomsten geheim te houden, waarbij sommigen zelfs zo ver gaan dat ze valse locaties bekendmaakten om mogelijke verstoorders – of erger nog – op een dwaalspoor te brengen.

In plaats van hun Joodse gemeenschappen te steunen en te verdedigen, hebben de regeringen van Groot-Brittannië, Australië en Canada de ophef alleen maar aangewakkerd. Deze regeringen weigerden de intimidatie van Joden door de pro-Gaza-demonstraties te stoppen en wakkerden de opstootjes nog verder aan door de volstrekt ongegronde beweringen van Hamas over Israëlische oorlogsmisdaden – het uit-hongeren en opzettelijk doden van burgers in Gaza – klakkeloos over te nemen.

Op alle plaatsen die ik bezocht, in Londen en New York, Boston en Los Angeles, Sydney en Melbourne, trof ik Joden aan die in grote nood verkeerden en volledig de weg kwijt waren. Ze herkenden het land waarin ze woonden niet meer. Overal waar ik kwam, stelden leden van de Joodse gemeenschap me keer op keer dezelfde dringende vragen. Wat moeten we doen? Wat kunnen we doen? Ongeloof ging gepaard met angst en verwarring. Mensen konden simpelweg niet geloven wat ze zagen en hoorden: de wilde complottheorieën over Joden; de totale weigering om enig op feiten gebaseerd bewijs over de oorlog in Gaza te accepteren of zelfs maar aan te horen; de onzinnige beschuldiging dat zichzelf, in Londen, New York of Melbourne, op de een of andere manier schuldig waren aan het doden van Palestijnse baby's.

Ze konden niet geloven dat mensen die ze hun hele leven al kenden, vrienden en zelfs familieleden, zich tegen hen hadden gekeerd, puur en alleen omdat ze voor Israël opkwamen of probeerden feitelijk bewijs te presenteren om de leugens te weerleggen. Hoe moet ik op dit alles reageren, vroegen ze keer op keer. Moet ik in het openbaar voor Israël opkomen? Zelfs als dat mijn baan, mijn inkomen en mijn relatie met mijn familie in gevaar brengt? Of moet ik mezelf beschermen door me uit dit soort problemen te houden?

Wat het allemaal nog erger maakte, was dat er zelfs onder degenen die Israël steunden en geschokt waren door de waanzin, een knagende twijfel bestond of het waanzin was of dat de beschuldigingen tegen Israël misschien toch waar waren. Mensen zeiden tegen mij dat het antisemitisme verschrikkelijk was, dat ze geschokt waren door alle leugens en dat zo velen die geloofden, en dat de situatie gevaarlijk en uit

de hand gelopen was – en dan zeiden ze zachtjes: Maar denk je dat er ook maar iets van waar is? Denk je dat Israël de Gazanen echt uit-hongert? Met andere woorden, de kracht van de vreselijk schokkende videobeelden, met name die welke door omroeporganisaties werden uitgezonden tegen de achtergrond van de niet-aflatende en vrijwel onbetwiste beweringen over Israëlische onmenselijkheid en oorlogsmisdaden, bracht zelfs de gedachten van sommige Israëlaanhangers in de war.

Bovendien stelden mensen heel redelijk een andere reeks hardnekkige vragen: Hoe kunnen we iets geloven van wat we lezen of zien over de oorlog in Gaza? Hoe kunnen we beoordelen welke bronnen we kunnen vertrouwen? Hoe kunnen we achterhalen wat we moeten weten? Dit zijn zeer belangrijke vragen. Mensen zijn nog nooit vierentwintig uur per dag, zeven dagen in de week met zoveel informatie over van alles en nog wat overspoeld. Maar hoe meer informatie er is, hoe minder er te geloven valt.

Het Wilde Westen van het internet is een kracht voor zowel goed als kwaad. Enerzijds heeft het mensen die zich realiseren dat de reguliere media leugens vertelt, in staat gesteld toegang te krijgen tot alternatieve informatiebronnen. Anderzijds betekent de afwezigheid van redactionele filters dat mensen geen gemakkelijke of betrouwbare manier hebben om uit te zoeken wat onwaar of verdraaid is. Dus stuiteren mensen op het internet heen en weer van de ene zeer misleidende bron naar de andere.

Naast hun angst en verbijstering, en niet te vergeten hun verdriet en wanhoop over de slachtoffers van 7 oktober, het lot van de gijzelaars – waarvan de overlevenden bijna precies twee jaar na hun ontvoering naar Gaza eindelijk zijn vrijgelaten – en de gestaag toenemende verliezen onder de vele jonge Israël's die in de oorlog vechten, hebben Joden in de diaspora een groot gevoel van eenzaamheid ervaren. Het gevoel van verlatenheid, van het ontbreken van bondgenoten tegen een zeer groot kwaad, en van de constatering dat zo velen weigeren het zelfs maar als kwaad te erkennen maar zich in plaats daarvan tegen de slachtoffers ervan hebben gekeerd, heeft een gevoel van isolatie gecreëerd dat soms tot acute depressie heeft geleid.

Onder het slinkende aantal overlevenden van de Holocaust en degenen die de Tweede Wereldoorlog hebben meegemaakt, heerst de afschuwelijke constatering dat het Westen niets lijkt te hebben geleerd van de nazinachtmerrie. Onder jongere Britse Joden is de schok die deze vijandigheid van een moderne westerse bevolking teweegbrengt, waarvan zij geen reden zagen om aan hun goedaardige en rationele aard te twifelen, enorm geweest.

Onder Israëli's is de reactie op de benarde situatie van Joden in de diaspora echter even eenvoudig als meedogenloos. Waarom blijven deze Joden in deze landen, vragen de Israëli's. Ze zouden hier in Israël moeten zijn, om samen met ons tegen onze gemeenschappelijke vijanden te vechten. Dit is hun echte thuisland. Waarom zien ze dat niet? Het korte antwoord daarop is dat het vaak uiterst moeilijk is te accepteren dat het spel uit is, om nog maar te zwijgen van de praktische, emotionele en psychologische moeilijkheden van een verhuizing naar een ander land, laat staan naar een vreemde en heel andere cultuur in het Midden-Oosten. Door familiebanden is verhuizen naar Israël voor veel Joden in de diaspora ook geen optie. Hoewel steeds meer Joden nu besluiten dit te doen, zou de bedreiging voor hun veiligheid aanzienlijk groter moeten zijn voordat dit een massabeweging wordt.

In Amerika zal de toenemende onrust onder de Joodse gemeenschap er waarschijnlijk alleen maar toe leiden dat zij sneller uit staten als New York vertrekken – waar een liberaal-islamitische aanwezigheid is die wordt gezien als een steeds groter wordend gevaar voor de Joden – naar andere staten waar deze groep geen invloed heeft. Sommige Joden in de diaspora zijn verontwaardigd over het idee dat ze in feite het land waar ze thuis zijn, worden uitgejaagd en vinden het hun plicht om te blijven en te vechten door te gaan als Joden in de diaspora.

Voor de overgrote meerderheid van deze Joden die blijven, zijn de vragen urgent en de dilemma's wanhopig. Waarom gebeurt dit allemaal, vragen ze. Wanneer houdt het op? Zal het ooit ophouden? Waarom beschermt de politie ons niet, maar verdedigt ze in plaats daarvan degenen die ons bedreigen? Waarom vechten onze leiders niet terug door alle leugens te weerleggen en de dingen te zeggen die gezegd moeten worden? Waarom doet Israël er niet meer aan om zijn zaak te

bepreken? Hoe kunnen we opkomen als trotse Joden en tegelijkertijd onszelf veilig houden? Hoe kunnen we in vredesnaam antisemitisme bestrijden, dat nooit verslagen kan worden, maar in elke generatie tegen ons opkomt?

Het antwoord is dat dit alles bestreden kan en moet worden. Het is een plicht om dat te doen, om op te komen voor het Joodse volk en waar het voor staat, en om te strijden tegen degenen die in opstand zijn gekomen tegen de Joden en het Westen. Opgeven is geen optie. Er zijn inderdaad dingen die gewone Joden, leraren, rabbijnen en andere gemeenschapsleiders kunnen doen om dit te bestrijden. En er zijn talloze fatsoenlijke, rationele niet-Joden voor wie dit ook hun strijd is. Het Joodse volk staat in de frontlinie van dit alles, maar de aanval op hen is het puntje van de speer die op de beschaving zelf is gericht.

Dit korte boek is een poging om een gids te bieden voor wat Joden allemaal kunnen doen om verzet te bieden tegen deze aanval. Het geeft aanwijzingen over wat ze moeten begrijpen van de mensen tegen wie ze strijden, en aanwijzingen over Israël, de Joodse geschiedenis en over zichzelf, als ze een verschil willen maken. Het is een handboek over veerkracht tegen een zeer groot kwaad. Het is een poging om te laten zien hoe de krachten van gezond verstand, van geloof en fatsoen terug kunnen vechten.